

Sjældent har jeg læst en bog med så skræmmende historier om mennesker, der troede på kærligheden og for vild

Foto: Henrik Sørensen/Gyldendal.

MONICA KROG-MEYER

Skribent

04.07.2026

BØGER // ANMELDELSE – Med denne bog har Michelle Hviid gravet dybt i sine egne og familiens traumer, skriver Monica Krog-Meyer, der første gang mødte forfatteren som vært på formiddagsprogrammet "Så har vi balladen!" på DR P4. Hun mener, at bogen bør være 'allekvindes-eje'.

Bogen hedder *Slet Heidi – det vi giver videre*, fordi Michelle Hviid begyndte livet med at hedde Heidi. Det liv fortæller hun om, så man forstår, at det fornavn, hun havde i første del af sit liv, det måtte hun smide ud, så hun kunne begynde næste del som Michelle.

Det er et til tider barsk liv, Michelle fortæller om. Først det liv, hvor hun som Heidi i skolen blev frosset ud af klassekammeraterne. Hun forstår på glimrende vis at fortælle, at det

sker, mens hun ikke fatter en pind af, *hvorfor* det sker. Det er et faktum, hun må forholde sig til. Intet af det, hun tror vil åbne ind til pigefællesskabet, virker.

To gange har hun tænkt, at bogen var færdig, men så alligevel ikke, for der manglede noget. Denne gang lykkedes det

"Jeg holdt øje med, hvordan de snørede deres sko for tiden. Farven på deres cykler. Hvad deres viskelæder forestillede. Hvad de samlede på, og hvad de bestemt ikke samlede på længere. Fordi de ikke var pattebørn. Dengang blev jeg kaldt Heidi, som var mit fornavn, og det var, som om der var en regel: 'Når Heidi begynder at have noget, der ligner en samling, er det blevet barnligt at samle på.'"

I bare iver efter at gøre alt det rigtige, bliver hun 'for meget', 'irriterende', 'anderledes'. De voksne, lærerne, ænses det ikke. De synes også, hun er for meget.

Det er en fremragende beskrivelse af pigemekanismerne i en klasse. Jeg kan godt anbefale alle kvinder med døtre i skoleklasser at læse med. Det er god indsigt i pigers første fællesskaber og mangel på samme. Bare så man ved, hvad de kan komme op imod.

Bogen er også beskrivelsen af Michelles voksenliv. Her er der også lærdom at hente. Det har ligeledes været turbulent.

Et puslespil af koks i flere generationer

Undervejs i bogen kommer vi tilbage til, hvordan Michelle, der er født i Australien, lander her som 2-årig, med sin danske mor og sin storebror. De rejste fra faren. Vi får et indblik i morens liv og undres over, hvordan hun har kunnet overkomme sin skæbne. Hvad hun er lavet af og hvordan hun har kæmpet med mange af sin fortids sære personer og voldsomme vilkår. Moren siger et sted: "Vi kan alle sammen skabe og kreere den bedste version af os selv, men når lokummet brænder, så er vi det, vi kommer fra."

Tro nu ikke, at det er en fortløbende historie med først oldemors, så mormors, så mors og endelig Michelles historie. Hun har som forfatter gjort et vellykket arbejde med at blande brikkerne. Vi hjælpes på vej af årstal, så der er ingen problemer med at springe fra Michelles barndom til senere parforhold og tilbage til oldemor.

Der er adskillige gode tips til, hvordan man snor sig ud af kattepiner, og hvor vigtigt det er at bruge sit netværk, uanset hvor lille det er

Netop disse spring bekræfter bogens undertitel: "Det vi giver videre." For uanset hvor meget vi gør os umage, hvor kloge vi er, hvor bevidste vi er om ikke at begå dumheder, så er vi også ofre for det, der ligger i rygsækken fra tidligere generationer. Det kan give benspænd.

Læg dertil, at livet har så mange udfordringer, når man står med børn og uddannelse, arbejde og måske bryderier i parforholdet. Ydermere kan man i sit liv møde psykopater, der, når charmen er forduftet og hverdagen melder sig, kan sætte én skak-mat. Michelle Hviid kan sætte kryds ved det hele.

Magtstrukturer, man kan lære en del af

Der er adskillige gode tips til, hvordan man snor sig ud af kattepiner, og hvor vigtigt det er at bruge sit netværk, uanset hvor lille det er. Læg dertil smertelige beskrivelser af, hvordan generationer af kvinder har kæmpet med magtstrukturer, traditionelle kønsroller og gammeldags opfattelser, ofte med den trælse erkendelse, at det er lettere at få en hverdag til at fungere, selv om man er alene om ansvaret, end hvis manden er med og har fikse ideer om, hvordan det skal være.

Det unge par er flyttet sammen: "Nu var det, som om at det stadig var svært for mig at gøre det godt nok, selvom jeg havde stillet skoene sirligt ud i entréen og hængt min jakke på den dertil indrettede knage. Der var altid noget, der kunne gøres bedre, mere vinkelret. Stil skoene her, sagde Han og stillede dem på en måde, der for mig var det samme som der, hvor jeg havde stillet dem. Han kyssede mig kærligt på næsen, og så glemte jeg alt om systemet med de sko igen. Han ryddede aldrig selv op, den proces sprang han voksent over ved altid at lægge sine ting på den rigtige plads. I den samme bevægelse, som han tog sine bukser af, hang de allerede på en bøjle i skabet. Mellem andre bukser i samme nuancer. Jeg havde derimod alt på alle hylder, og systemer var meget svære for mig." Vi fornemmer katastrofen forude.

I bogen skriver hun: "Jeg tænker indimellem, at vi i Danmark slet ikke er klar over, hvor udbredt psykisk vold er, og hvor mange kvinder, der stadig er fanget økonomisk."

Det er netop her, at jeg tænker, at bogen bør være 'allekvindes-eje', for står man i den situation, så får man et godt indblik i måder at komme videre. Og som det vigtigste at få sig selv med.

På et tidspunkt er Michelle med i en gruppe af powerkvinder. De er på besøg hos Grevinde Danner-stiftelsen for at møde og lytte til nogle af de kvinder, der har måttet søge tilflugt der. Efter at have hørt kvindernes historier, tænker Michelle, at hun er galt placeret. Hun burde sidde på den anden side af bordet blandt de kvinder. Det er indimellem krimiagtigt spændende. Og svært at lægge bogen fra sig.

Kærlighedsgudinden

Første gang undertegnede traf Michelle Hviid, præsenterede hun sig som en 'kvinde, der havde 2 børn med 5 forskellige mænd, og hun regnede huslejen under uforudsete udgifter.' Dennis Johannesson og jeg fik nemlig Michelle Hviid med som fast indslag i vores lørdag formiddagsprogram på DR P4 "Så har vi balladen!"

Hun havde på det tidspunkt forrygende succes med at arrangere Running Dinner, en systematisk datingskonstruktion for singler. Hun fortalte glimrende om deres særlige vilkår, så mens Dennis og jeg i programmet talte meget om, hvordan mænd og kvinder opfører sig overfor hinanden, så talte Michelle om singlernes liv. Det var et meget vigtigt og fint element i de lørdagsprogrammer.

Siden er det blevet til 3 andre bøger *Skru op for livet* (2012), *Råstyrke* (2015) og *Lev livet modigt* (2020). Hun holder foredrag og har arrangeret kurser for især kvinder, der har behov for inspiration til at se deres liv på en ny måde.

Med denne bog har Michelle Hviid gravet dybt i sine egne og familiens traumer. Og beskriver meget ærligt sin vej gennem skærmydslerne, for som hun skriver i forordet: "..bogen handler også om, hvor grim jeg kan blive."

To gange har hun tænkt, at bogen var færdig, men så alligevel ikke, for der manglede noget. Denne gang lykkedes det. Sjældent har jeg læst en bog med så skræmmende historier om mennesker, der troede på kærligheden og for vild.

Michelle Hviid: *Slet Heidi – det vi giver videre*
Gyldendal
Bogen er udkommet.

[anmeldelse](#)[gyldendal](#)[Michelle Hviid](#)[Monica Krog-Meyer](#)[Slet Heidi](#)

MONICA KROG-MEYER

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, deltidspensionist og mormor. Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5. Jeg skrev i 2010 "Plus-alderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange muntre foredrag rundt i Danmark.